

lig var en brav Mand, som jeg sagde, thi ellers vilde Arbejdsgiveren selvfølgelig ikke have opført sig saaledes. I samme Tid blev Konen tagen bort fra sit Hjem og ligeledes spærret inde. Hendes Mand var da hos mig og græd over, at det gik helt galt i Hjemmet, fordi Konen var borte, og han spurgte mig, om jeg ikke kunde give ham Raad. Men jeg vidste intet Raad, thi naar først en Mand er kommen inden for Fængslet, naar først en dant Dommer har sat en Mand eller Kvinde inden for Vaas og Slaa i Varetægtsarrest, er det vanskeligt at faa dem ud igen; saa evner i hvert Tilfælde ikke almindelige Borgere noget paa dette Omraade. Paa dette som paa saa mange Omraader sidder Politimesteren og Dommeren som en Konge, og det er det, jeg mener, ikke burde være Tilfældet. Dette Forslag burde have taget noget Sigte paa at trække Politiet her i Landet noget ned af den Piedestal, paa hvilken det er stillet op, og paa at gøre det Politisystem, vi have her hjemme, noget mere folkeligt, end det er for Øjeblikket. Jeg tror, at det vilde være den bedste Maade, hvorpaa vi kunde komme Misbrug af Varetægtsarrest og andre af Politiets Misbrug til Livs. Derfor er der et Punkt i det foreliggende Lovforslag, som jeg ikke har nogen stor Tro til, og det er dette, at der er sat en Frist for Varetægtsarrestens Varighed, at Dommeren ikke kan bittre Varetægtsarrest ud over en Maaned, men hvis denne Tid forløber, skal give en Kendelse igen for den næste Maaned. Jeg tror ikke, at dette vil være noget frugtbart Middel til at indskrænke Varetægtsarresternes Varighed. Hvis det bliver de smaa Konger, som vore Politimestre og Dommere ere for Øjeblikket, der selv skulle gaa alene efter deres eget Støn og bønne der over, saa forekommer det mig, at der vel kan være Tale om at lade ham foretage dette Støn en Gang eller maasse to Gange højest, men naar det kommer længere frem, saa han skal til at holde en Mand i Fængsel ud over tre, fire Maaned, tror jeg dog, at det vilde være rigtigt, at han saar en Anbefaling for eller Sanktion paa denne Kendelse, saa det ikke bliver ham alene, der kommer til at bestemme, om et Menneſte endog i Aarevis skal sidde indsluttet i Fængsel. Jeg tror, at naar det var ſket en eller to Gange, at han havde forlænget Varetægtsfængslet for et Menneſte med en Maaned, kunde det være rigtigt, at den tredje Gang ſkulde Juſtitsminiſteren give ſin Sanktion, eller det kunde maasse ogsaa ſkærpes ſaaledes, at diſſe Mand, ſom ſtaa omtalt i § 21, eller, hvis denne Paragraf ikke ſkulde gaa igennem,

den kommunale Repræſentation, ſom findes i Nærheden, ſkulde anbefale en ſaadan Kendelse, for at man derigennem kunde forhindre, at et enkelt Menneſte ſkulde kunne paabyde et andet Menneſte at ſidde i Fængſel i Aarevis. — Foruden denne Enkelthed, ſom jeg her har draget frem, er der ganſte naturligt flere andre Smaaſting, ſom jeg kunde have noget at udfætte paa, og ſom jeg kunde ønske forandrede, men da Klokken er bleven ſaa mange, ſkal jeg ikke nu trætte det ærede Ting dermed. Der vil jo altid være Beſtighed til at komme tilbage til diſſe Ting. Ligesom den ærede Ordfører for Forſlagsſtillerne ſer heller ikke jeg nogen Fare i, at man kan pege hiſt eller her i Lovforſlaget og ſige: Denne Sætning her kunde være anderledes, og denne Sætning der vil føre de og de Konſequenter efter ſig. Naar man ellers er klar over Formaalet, vil man jo meget let kunne ændre diſſe Ting, og ſaadanne nødvendige mindre Forandringer vilſe jo altid kunne foregaa i Udvalget. Dermed ſtal jeg alſaa ikke opholde det ærede Ting. Naar jeg har taget Ordet, har det været, fordi jeg, ſaa vidt mine Ører ſlog til, vilde klargøre, at jeg tror, at ſtulle vi have en Forbedring af diſſe Forhold, maa vi gaa lidt videre, end dette Forſlag tilſigter. Vi maa da ikke, ſaaledes ſom Forſlagsſtillerne her have gjort, lade Politiet blive ſtaaende oppe paa Piedeſtalen eller lade det ſamme Politisystem, ſom vi for Øjeblikket have her i Danmark, blive ved at herſke, men vi maa ſøge at ſaa Politiet ſtillet i Rapport til Befolkningen, og navnlig maa vi ſørge for, at Borgernes Repræſentationer rundt omkring i Landet, Amtsrådene og Byrådene i Provinserne og Borgerrepræſentationen her i Kjøbenhavn, ſaa noget at ſige med Henſyn til Politifunktionærenes Antagelse og Afſkediggelse. Vi maa da ſørge for, at de i det hele taget ſaa noget mere Haand i Hante med diſſe Funktionærer, end Tilfældet er nu. Hvis det bliver Tilfældet, men heller ikke en Smule før, tror jeg, at man ſuldstændig vilde kunne hindre Misbrug.

N. J. Larsen: Til hvad den ærede Ordfører ytrede til Forſvar for det foreliggende Forſlags Realitet, finder jeg ikke Anledning til at ſige noget; det var i Virkeligheden ſlet ingen Ting. — Mere intereſſerer det mig derimod, hvad han anførte til Forſvar for Sagens Formalitet, den Maade, hvorpaa han og de 4 andre ærede Forſlagsſtillere vare komne til deres Forſlag. Han henviſte med en vis Patos til Folketingstidenden Sp. 72, hvoraf man ſer, at han ved Forſlagets Forelæggelse har hen-